

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **A. K.**, IČO: X
sídlem X
zastoupené advokátem Mgr. Jaromírem Noskem
sídlem Furchova 373, 588 56 Telč

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. 224/2016-110-SDNA/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 12. 10. 2016 a postoupenou Krajskému soudu v Praze jako místně příslušnému se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dál jen „krajský úřad“) ze dne 19. 11. 2013, č. j. 165972/ 2013/KUSK, sp. zn. SZ_044729/2013/ KUSK/16 (dále jen „rozhodnutí krajského úřadu“), a to upřesněním okamžiku provedené kontroly, a ve zbývajících částech rozhodnutí

krajského úřadu potvrdil podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 243/2016 Sb. (dále jen „správní řád“).

2. Krajský úřad svým rozhodnutím uložil žalobkyni jako dopravci vozidla DAF FA r. z. 7S4 7190 o nejvyšší povolené hmotnosti 11 990 kg pokutu ve výši 9 000 Kč dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění zákona č. 119/2012 Sb., (dále jen „zákon o silniční dopravě“) a to za porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě ve smyslu čl. 15 odst. 7 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě (dále jen „nařízení Rady 3821“). Dle krajského úřadu při kontrole vozidla dne 5. 3. 2013 řidič vozidla I. P. nepředložil zákonem požadované záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v předepsaném množství a nepředložil ani potvrzení vystavené žalobkyní jako dopravcem o době, kdy v kontrolovaném období vozidlo neřídil, nebo jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil. Kontrolované období bylo od 5. 2. 2013 do 5. 3. 2013 a řidič doklady nepředložil za dny 7. 2. 2013, 9. 2. 2013 až 13. 2. 2013, 16. 2. 2013 až 25. 2. 2013, 27. 2. 2013 a dále 1. 3. 2013 až 4. 3. 2013. Žalobkyně jako dopravce nezajistila, aby byly tyto doklady ve vozidle za jeho provozu kontrolnímu orgánu k dispozici, a za porušení této povinnosti je tak objektivně odpovědná. Krajský úřad dále uložil žalobkyni i povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a to na základě ustanovení § 79 správního řádu. Výše nákladů řízení je stanovena v ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán uhradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.
3. K žalobě žalobkyně připojila ve fotokopii napadené rozhodnutí, rozhodnutí krajského úřadu, oznámení o zahájení správního řízení č. j. 135091/2013/KUSK ze dne 12. 9. 2013 (dále jen „oznámení o zahájení správního řízení“), 2 různé protokoly o ústním jednání ze dne 27. 9. 2013 s tím, že kopie prvního protokolu (která se neshoduje s listinami založenými ve správním spise) obsahuje vepsané údaje „Protokol č. 1“ (uprostřed 1. stránky nad textem) a „bez označení“ (v pravé části 1. stránky nad textem) a kopie druhého protokolu obsahuje vepsané údaje „Protokol č. 2 – později“ (uprostřed 1. stránky nad textem) a „2.“ (v pravé části 1. stránky nad textem), stanovisko a návrh žalobkyně ze dne 2. 10. 2013, sdělení žalobkyně k věci ze dne 5. 11. 2013 a odvolání žalobkyně proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 23. 12. 2013.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v žalobě uvedla níže uvedené žalobní body, přičemž žalovaný všechny žalobní body považoval za zcela nedůvodné.

Porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces a popření „principu rovných zbraní“

5. Dle tvrzení žalobkyně správní orgány porušily právo žalobkyně na spravedlivý proces, neboť v její věci vycházely pouze z úředního záznamu a dále též z rozdílných protokolů Policie České republiky, přičemž správní orgán zásadně popřel princip rovnosti zbraní a

jeho postup znemožnil řádný průchod práva.

6. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces nedošlo, neboť správní řízení bylo řádně zahájeno, žalobkyně se seznámila se spisem, žalobkyni byl zaslán originál protokolu o provedení kontroly a byla jí dána možnost opět se seznámit s kompletní spisovou dokumentací, čehož žalobkyně osobně využila. V oznámeném termínu bylo provedeno dokazování, kterého se žalobkyně osobně zúčastnila, přičemž krajským úřadem byly žalobkyní vznesené námitky v průběhu řízení dostatečně vypořádány.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

7. Dle žalobkyně správní orgán vyšel pro dovození její objektivní odpovědnosti za daný čin z naprosto nedostatečných a neudržitelných důkazů. Protokoly si odporují a nelze je považovat za rozhodný důkaz. Žalobkyně v průběhu řízení opakovaně navrhovala provést další důkaz, a to výslech svědka – řidiče, ovšem bezvýsledně.
8. K této námitce žalovaný uvedl, že vycházel z protokolu kontrolního orgánu, který je zásadním důkazem pro prokázání skutkového stavu, jsou do něj zaznamenána porušení předpisů, která zjistil kontrolní orgán přímo při silniční kontrole. V protokole o kontrole je bez pochybností identifikován dopravce - žalobkyně, řidič i vozidlo, je zde uvedeno přesné datum, čas kontroly a přesně vymezeno kontrolní období. Dále je v protokolu o kontrole zaškrtnuta kolonka „Řidič nepředložil záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku“ a za tímto textem je výčet právních předpisů, které tímto jednáním mohly být porušeny. Na druhé straně protokolu pod bodem 10 je uvedeno: „Řidič nedoložil činnost řidiče za kontrolované období za dny: 7. 2. 2013, 9. 2. 2013 – 13. 2. 2013, 16. 2. 2013 – 25. 2. 2013, 27. 2. 2013, 1. 3. 2013 - 4. 3. 2013“. Pod bodem 11 protokolu jsou zaznamenány zajištěné dokumenty a záznamové listy ze dne 5. 2. 2013, 6. 2. 2013, 8. 2. 2013, 14. 2. 2013, 15. 2. 2013, 26. 2. 2013 a 28. 2. 2013. Protokol je podepsán řidičem i policistou, který kontrolu provedl. Protokol tak obsahuje všechny náležitosti potřebné pro zjištění skutkového stavu a následné zahájení správního řízení. V úředním záznamu č. j. KRPS-74138-1/PŘ-2013-011606 jsou pak shrnuta kontrolní zjištění uvedená v protokolu a je zde také popsán průběh kontroly. Smyslem silničních kontrol je právě vyhodnocení konkrétní situace v době zastavení vozidla, a proto další dokazování navrhované žalobkyní nebylo provedeno z důvodu zjevné nadbytečnosti a hospodárnosti řízení.

Nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí

9. Dále žalobkyně tvrdila, že v průběhu správního řízení se vyskytly takové vady řízení, které způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí obou orgánů, žalovaný totiž nerespektoval závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 6 Tdo

351/2010, nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 686/02 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2010, sp. zn. 5 As 60/2009.

10. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že z rozhodnutí správních úřadů je zcela zřejmé, k jakým konkrétním porušením a kým došlo, které právní předpisy byly porušeny a na základě kterých předpisů byla uložena pokuta, přičemž rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 6 Tdo 351/2010, nelze aplikovat, neboť se jedná o jiný případ.

Neumožnění prokázat tvrzení žalobkyně, odmítnutí výsledku žalobkyní navrhovaného svědka, napadené rozhodnutí se nevypořádává s odvolacími námitkami žalobkyně a vadami řízení

11. Dle tvrzení žalobkyně správní orgány odmítly všechny její návrhy včetně návrhu na výslech svědka, a její skutková tvrzení tak nemohla být prokázána. Žalovaný posuzoval odvolání žalobkyně formálně, pouze přejal argumentaci krajského úřadu a nevypořádal se s konkretizovanými vadami předchozího řízení. Žalovaný dále změnil rozhodnutí krajského úřadu bez toho, aby bylo zřejmé, proč tak učinil.
12. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že rozhodný skutkový stav, tedy, že zákonem předepsané doklady ve vozidle v době kontroly nebyly, byl prokázán bez pochybností protokolem o kontrole i úředním záznamem, a provádění dalšího dokazování bylo proto nadbytečné. Kontrola dodržování stanovených dob řízení, bezpečnostních přestávek a dob odpočinku a jejich zaznamenávání při silničních kontrolách je založena právě na tom, co je přímo při silniční kontrole předloženo kontrolnímu orgánu. Další dokazování by mohlo pouze případně ozřejmit důvody, proč doklady ve vozidle při jeho provozu nebyly, což není důležité, neboť dopravce je za tento správní delikt odpovědný objektivně a může se vyvinut pouze z jiných důvodů. Pokud by bylo možné předkládat doklady až v průběhu správního řízení, tak by se účel silniční kontroly, a to kontrola záznamů, které má řidič mít u sebe, zcela míjel svým účinkem. Proto správní orgán neprovedl žalobkyní navrhovaný výslech svědka, přičemž uvedené vysvětlil i v napadeném rozhodnutí. Objektivní odpovědnost dopravce je v souladu s Listinou základních práv a svobod, což stvrdil i Ústavní soud (viz nález sp. zn. III. ÚS 944/08).

Rozdíly v protokolech

13. Dle žalobkyně správní orgány přešly rozdíly ve dvou různých vyhotoveních protokolu č. 1 a č. 2 a tyto dva různé protokoly navíc nesprávně považovaly za jeden identický protokol. Správní orgány ani nezhodnotily, že protokoly byly nedostatečně vyplněné a že byl v protokolech i chybně zapsaný údaj o provozování dopravy pro cizí potřeby.
14. K této námitce žalovaný uvedl, že se jedná o jeden totožný protokol, neboť protokol ve

správním spise č. 1 je fotokopii protokolu č. 2, tyto protokoly se liší pouze v čísle jednacím. Na krajský úřad byl písemností „Postoupení oznámení“ č. j. KRPS-74138-2/PŘ-2013-011606 postoupen nejprve protokol č. 1 pod jiným číslem jednacím, a to společně s úředním záznamem. V postoupení oznámení je mimo jiné uvedeno, že porušení zákona o silniční dopravě řidičem bude zasláno k projednání na Městský úřad Č. pod č. j. KRPS-74127/PŘ-2013-011606. Protokol č. 2 byl krajskému úřadu v průběhu správního řízení následně postoupen Městským úřadem Č. společně s originály záznamových listů, a to proto, že jak k projednání přestupku s řidičem, tak k projednání správního deliktu s žalobkyní byly nutné originály záznamů z tachografu, přičemž tyto záznamy nejprve využil k řízení Městský úřad Č., který je pak postoupil krajskému úřadu k řízení se žalobkyní.

Porušení právních principů

15. Žalobkyně spatřuje porušení zásady legality, materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení v tom, že byly odmítnuty všechny její důvody. Namítla, že správní orgán jednoznačně přisvědčil pouze argumentaci získané z úředního záznamu. Správní orgán dovodil odpovědnost na základě úředního záznamu a nezkoumal skutkové okolnosti, které významným způsobem mohly ovlivnit společenskou škodlivost dovozeného jednání. Z neprůkazného zjištění nedbal zásady „in dubio pro reo“.
16. Neudržitelnost důkazů, zmatečnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje žalobkyně v absenci řádného odůvodnění, které je nahrazeno formálním konstatováním odvolacího orgánu o naplnění předpokladů pro objektivní odpovědnost. Dospěl k závěru, že „komplexní celek důkazů, jsou ve vzájemném souladu“. Podle žalobkyně je však tomu přesně opačně. Důkazní nouze je spatřována i v tom, že úřední záznam se neopírá o žádné další důkazy. Za zásadní rozpor je potom označen důkaz Protokol o provedení kontroly, který dle odvolacího orgánu na jednu stranu má určitou vypovídací hodnotu (rozhodnutí strana 7 dole), na druhou stranu jeho použití potřeby Policie ČR zásadně vylučuje (rozhodnutí strana 8). Odvolací správní orgán dále mlčí k otázkám námitek kontrolované osoby proti kontrolnímu zjištění u zmíněného protokolu, současně k námitce v navrácení předešlého stavu a zcela přejímá rozporovaný stav o prováděné dopravě pro cizí potřeby, když žalobkyně není držitelem koncesní listiny a prováděla dopravu pouze pro vlastní potřeby. Správní orgány takovým nedbalým úředním postupem a zjištěním došly k odpovědnosti za správní delikt včetně sankce. Žalobkyně dále uvedla, že není zřejmé, jakou úvahou byl odvolací správní orgán veden, když měnil výrok rozhodnutí, aniž by skutečně odůvodnil svá východiska a současně se nevypořádal s právní argumentací dopravce, žalobkyně v tom, že prováděla dopravu pouze pro vlastní potřeby, požadované doklady měl řidič u sebe a z důvodu, které nemohl dopravce ovlivnit, nebyly vzaty v potaz.
17. Žalobkyně namítla porušení zásady principu právní jistoty a rozumného očekávání, které shledává v nerespektování rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 6 Tdo 351/2010-neexistence podpůrných důkazů, nedostatečnost prokázání skutku, nálezu ÚS sp. zn. II. ÚS 686/02 – nepřezkoumatelné je rozhodnutí, které nedává dostatečné záruky pro to, že bylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na

spravedlivý proces a rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 60/2009 ze dne 16. 7. 2010 „Podle konstantní judikatury, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“.

18. Žalobkyně též namítala, že žalovaný všechny její námitky odmítl s tím, že policejní orgán je vázán jiným předpisem. Žalovaný k uvedenému sdělil, že v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, na základě kterého zákona provádí silniční kontroly Policie České republiky, a též konstatoval, že na činnost Policie České republiky se nevztahuje a ani nevztahoval již dnes neplatný zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o státní kontrole“).

Nemožnost žalobkyně podat proti protokolu námitku

19. Žalobkyně namítla, že neměla možnost podat proti protokolu námitky.
20. K tomu žalovaný uvedl, že při silniční kontrole protokol podepsal a převzal řidič, neboť dopravce, pokud současně nevykonává práci řidiče, není při kontrole přítomen. Krajský úřad, který zaslal žalobkyni protokol o provedené kontrole, umožnil žalobkyni nahlížet do spisu, navrhopat důkazy, činit až do vydání rozhodnutí jiné návrhy a také se vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí. Žalobkyně byla také vyrozuměna o místě a datu, kdy krajský úřad bude provádět důkazy. Uvedených možností žalobkyně využila.

Nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a porušení zásady předvídatelnosti.

21. Žalobkyně namítá nedostatečné posouzení toho, že splnila všechny požadavky nařízení Rady 3821, protože byla připravena předložit všechny potřebné doklady specifikované tímto předpisem k prokázání předmětné doby řízení na záznamech o provozu vozidla, které řidič předkládal.
22. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný poukázal na článek 15 odst. 7 písm. a) nařízení Rady 3821 s tím, že je-li vozidlo vybavené záznamovým zařízením v souladu s přílohou 1 (analogový tachograf), musí být řidič schopen kdykoli na žádost kontrolora předložit záznamové listy z běžného dne a listy použité řidičem v předchozích 28 dnech, kartu řidiče, má-li ji, a ručně provedený záznam nebo výtisk pořízený v běžném dni a v přechozích 28 dnech, jak je vyžadováno podle tohoto nařízení a nařízení (ES) č. 561/2006. Tyto doklady byly dle kontrolních zjištění po řidiči kontrolním orgánem požadovány, ale řidičem nebyly předloženy. Další než vyjmenované doklady, které mohl mít řidič ve vozidle, nejsou pro věc podstatné.

Žalobkyně není a nebyla vůbec držitelem koncesní listiny a prováděla dopravu pouze pro vlastní potřeby.

23. Dle žalobkyně byly údaje v protokole vyplněny nesprávně, neboť žalobkyně není a ani

nebyla držitelem koncesní listiny a prováděla dopravu pouze pro vlastní potřeby.

24. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný poukázal na to, že dle výpisu ze živnostenského rejstříku měla žalobkyně v době kontroly jako svoji živnost mj. zapsanou nákladní vnitrostátní a mezinárodní dopravu provozovanou vozidly o největší povolené hmotnosti nad 3,5 tuny. Povinnosti tuzemského dopravce uvedené v § 3 zákona o silniční dopravě se vztahují jak na dopravu pro cizí, tak na dopravu pro vlastní potřebu, tj. i na subjekty, které koncesi na silniční motorovou dopravu nemají, avšak provozují vozidla.

Další vyjádření žalobkyně

25. V dalších vyjádřeních ze dne 4. 7. 2017 a 25. 10. 2017, tedy po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty limitující možnost doplnění dalších žalobních bodů, žalobkyně uvedla, že řidič podepsal prokazatelně pouze protokol č. 1 a protokol č. 2, a dále opětovně zdůraznila, že protokoly č. 1 a protokol č. 2 nejsou totožné. Na protokol se vztahuje zákon o státní kontrole, a proto nelze unést důkazní břemeno přepisovaným protokolem. Správní orgán navíc nezákonně nepřipustil další důkazy a nezohlednil to, že řidič měl v době kontroly u sebe další obsáhlou dokumentaci. Nově uplatněnými žalobními body uvedenými žalobkyní v podání ze dne 4. 7. 2017 a 25. 10. 2017 se soud nezabýval pro jejich opožděnost, a to v souladu s ustanovením § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Jednání u soudu

26. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že se žádného porušení právních předpisů nedopustila, své povinnosti vůči státu i řidiči plní řádně a vydaná rozhodnutí jsou proto protiprávní. Žalobkyně měla v době kontroly pouze jedno vozidlo, které řídil její jediný řidič, její zaměstnanec. Řidič, který byl u žalobkyně zaměstnán na částečný úvazek, měl k dispozici ve vozidle vždy i další doklady, které žalobkyni byl povinen předkládat za účelem zpracování jeho mzdy. Tyto doklady neměl ovšem Policii ČR možnost předat. Žalobkyně se dozvěděla o správním řízení v této věci až dodatečně, nemohla se k průběhu kontroly hned namístit nebo bezprostředně po jejím provedení vyjádřit. V okamžiku kontroly navíc vozidlo přepravovalo zboží pro podnikatelskou činnost žalobkyně a nikoliv pro potřebu cizí. Vydaná rozhodnutí proto žalobkyně i nadále považuje za protiprávní. Žalobkyně při prvním jednání soudu opakovaně navrhla výslech řidiče s tím, že navrhovaný svědek je schopen prokázat její tvrzení ohledně nezákonnosti postupu správních orgánů i Policie ČR. Při druhém jednání soudu žalobkyně výslovně uvedla, že údaje vyžadované právními předpisy (záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách

a době odpočinku) zaznamenávala pouze do stazky, neboť požadavky stanovené v nařízení Rady nejsou dle jejího názoru pro ni jako tuzemského dopravce závazné. Z tohoto důvodu žalobkyně tyto předepsané formuláře nikdy nepoužívala.

27. Žalovaný uvedl, že krajský úřad postupoval zcela v souladu s platnými předpisy. Řidič vozidla je povinen mít k dispozici doklady, které vyžaduje platná právní úprava a nelze je nahradit doklady jinými. Žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy netvrdila, že právě uvedené doklady měl řidič k dispozici a nemohl je při kontrole předložit. Umožnit žalobkyni předkládat dodatečně potřebné doklady by popřelo účel kontroly. Protokol založený ve správním spise je obsahově zcela ve shodě s jeho fotokopii, žalobkyně s těmito listinami byla v průběhu správního řízení dostatečně seznámena a mohla se k nim vyjadřovat, její práva byla správními orgány plně respektována. Žalovaný tak nadále považuje rozhodnutí vydaná ve správním řízení za souladná se zákonem a žalobu za nedůvodnou.
28. Soud provedl při prvním jednání důkaz listinami doručenými žalobkyní soudu spolu se žalobou, a to dvěma odlišnými úředně neověřenými kopiemi protokolů o ústním jednání ze dne 27. 9. 2013. Soud zjistil, že kopie prvního protokolu, která se neshoduje s listinami založenými ve správním spise, obsahuje vepsané údaje „Protokol č. 1“ (uprostřed 1. stránky nad textem) a „bez označení“ (v pravé části 1. stránky nad textem) a kopie druhého protokolu obsahuje vepsané údaje „Protokol č. 2 – později“ (uprostřed 1. stránky nad textem) a „2.“ (v pravé části 1. stránky nad textem).
29. Při druhém jednání soud provedl důkaz výsledkem svědka, kterého žalobkyně navrhla. Svědek, kterého soud shledal jako věrohodného, při výslechu opakovaně uvedl, že originál protokolu je opatřen jeho vlastnoručním podpisem, podpisy na fotokopiích protokolů předložených žalobkyní jsou velmi pravděpodobně jeho podpisy. Svědek dále uvedl, že podle jeho názoru měl při kontrole k dispozici všechny potřebné doklady, tyto Policii ČR předkládal, ovšem Policie ČR některé z nich odmítla. Svědek ovšem již neví, které konkrétní doklady měl k dispozici a které Policie ČR převzala, nepamatuje si ani, že by měl někdy k dispozici jakýkoli vyplněný formulář vyjma stazky. Do stazky zaznamenával on i žalobkyně všechny potřebné údaje a proto svědek odmítl názor Policie ČR, že on sám by se dopustil přestupku.

IV. Správní spis

30. Soud v dané věci ze správního spisu zjistil, že dne 5. 3. 2013 v 9:30 hod. v obci H. na silnici ve směru jízdy V. pracovníci Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – západ, dopravního inspektorátu (dále jen „Policie ČR“), provedli kontrolu vozidla provozovaného žalobkyní, které v době kontroly řídil řidič I. P..
31. O průběhu kontroly sepsal dne 5. 3. 2013 praporčík P. D., příslušník Policie ČR, který kontrolu vozidla provedl, „protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy“ (dále jen „protokol“), přičemž záznamy byly učiněny propisovací tužkou a zůstal nepřeškrtnut údaj „silniční doprava vnitrostátní“, údaj „pro cizí potřebu“ a údaj:

Tachograf: An“. Podle tohoto protokolu bylo kontrolováno období od 5. 2. 2013 do 5. 3. 2013 a dle bodu 5 a 10 protokolu řidič při provedené kontrole nepředložil Policii ČR záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku za dny 7. 2. 2013 až 9. 2. 2013, 13. 2. 2013, 16. 2. 2013 až 25. 2. 2013, 27. 2. 2013 a 1. 3. 2013 až 4. 3. 2013. Z bodu 11 protokolu soud též zjistil, že Policie ČR zajistila dokumenty a záznamové listy ze dne 5. 2. 2013, 6. 2. 2013, 8. 2. 2013, 14. 2. 2013, 15. 2. 2013, 26. 2. 2013 a 28. 2. 2013 a že protokol řidič podepsal bez toho, aby se k němu jakkoli vyjádřil, s tím, že zároveň v protokolu podepsal výslovné prohlášení, že s obsahem protokolu byl seznámen a převzal jeho stejnopis. Na protokol bylo jinou propisovací tužkou v horním levém rohu vepsáno číslo jednací, a to KRPS -74127-4/PŘ-2013-011606, a dále obyčejnou tužkou na konec předepsaného řádku Číslo protokolu údaj „(2)“. Protokol obsahoval poučení o právu dopravce podat podle § 17 zákona o státní kontrole písemné a zdůvodněné námitky výše uvedenému kontrolnímu orgánu, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení s tímto protokolem. K uvedenému byla ovšem připsána na protokole poznámka pod čarou, že „[p]oučení platí pouze v případě protokolů ze silničních kontrol provedených celními úřady, dopravními úřady nebo Ministerstvem dopravy v rámci výkonu státního odborného dozoru dle §34/3 zákona“. Tento protokol zaslala Policie ČR krajskému úřadu spolu se zadrženými záznamy ve formě tachografických kotoučků.

32. Policie ČR postoupila krajskému úřadu oznámení dle § 37 odst. 3 zákona o silniční dopravě o výše uvedeném porušení povinností dopravce - žalobkyně, k němuž připojila fotokopii protokolu. U této fotokopie protokolu (dále jen „protokol č. 1“) bylo do levého horního rohu vepsáno propisovací tužkou KRPS - 741383/PŘ-2013-011606 a do pravého horního rohu obyčejnou tužkou „1“. Vyjma uvedeného čísla jednacího a čísla protokolu jsou všechny údaje v protokolu identické s údaji v protokolu, v případě protokolu č. 1 se jedná zjevně o fotokopii protokolu.
33. Součástí spisu je mimo jiné také úřední záznam, z něhož vyplývá průběh předmětné dopravní kontroly i to, že při kontrole řidič sdělil, že záznamové listy ze dnů 7. 2. 2013, 9. 2. 2013, 13. 2. 2013, 16. 2. 2013 až 25. 2. 2013 a 27. 2. 2013 nemá, neboť v těchto dnech nevykonával práci řidiče. Řidič odmítl podepsat oznámení o přestupku, protokol však podepsal bez jakýchkoliv námitek.
34. Krajský úřad zahájil dne 12. 9. 2013 se žalobkyní správní řízení, a to pro podezření z porušení podmínek stanovených pro provozování silniční dopravy zjištěné dne 5. 3. 2013 v 9:30 hod. při silniční kontrole Policií ČR a spočívajícího v porušení podmínek stanovených závazným právním předpisem pro provozování silniční dopravy, kterého se měla dopustit fyzická osoba – žalobkyně. Krajský úřad poukázal v oznámení o zahájení správního řízení, že správní řízení zahajuje z důvodu, že při „kontrolě dokladů bylo zjištěno, že řidič nemá záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku (...) řidič nepředložil ani potvrzení, vystavené dopravcem o tom, že řídil vozidlo vyňaté z působnosti Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, nebo že nevykonával práci řidiče. O průběhu kontroly byl sepsán protokol, s kterým byl řidič seznámen a který bez vyjádření podepsal. Proti protokolu nebyla podána námitka.“ (...) Na základě zjištěných závad mělo dojít k porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že dopravce nezajistil, aby záznamy byly ve vozidle v předepsaném množství za výše

uvedené období (...).

35. Žalobkyně se dne 27. 9. 2013 dostavila na krajský úřad za účelem seznámení se se spisem a převzetí jeho kopie. Před krajským úřadem uvedla, že jí protokol není znám, kopie protokolu neobsahuje „*číslo protokolu, podpisy řidiče a policisty a datum*“. Žalobkyně navrhla přerušení řízení, neboť dle jejího názoru správní orgán neměl k dispozici kompletní originál protokolu ze silniční dopravy. Krajský úřad určil lhůtu pro seznámení se spisem do 16. 10. 2013 s tím, že důkazy budou provedeny, až bude spis kompletní, a to včetně originálu protokolu ze silniční kontroly.
36. V podání ze dne 2. 10. 2013 žalobkyně uvedla, že se prvně seznámila s údajným porušením právních předpisů až dne 21. 9. 2013, kdy jí správní orgán doručil oznámení o zahájení správního řízení. Dle žalobkyně tak není správné tvrzení správního orgánu, že jí byl protokol doručen již dříve, že se s ním seznámila a že proti němu nemá připomínek. Protokol je podle jejího názoru nepoužitelný, neboť postrádá náležitosti specifikované v § 15 a násl. zákona o státní kontrole. Protokol nebyl podepsán a kontrolovaná osoba s ním nebyla seznámena, protokol nerespektuje závěry rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 2000, sp. zn. 6 A 77/99, ani zásady správního řízení. Žalobkyně požádala správní orgán o zastavení řízení a v případě nevyhovění žádosti, o navrácení v předešlý stav. Dle žalobkyně nebyl protokol kontrolované osobě nikdy doručen, v protokole není zachycen faktický stav – mimo jiné sdělení řidiče osobě provádějící kontrolu. K tomuto podání připojila žalobkyně plnou moc pro advokáta Mgr. Jaromíra Noska.
37. Dne 14. 10. 2013 oznámil krajský úřad žalobkyni, že součástí správního spisu je již originál protokolu, a zároveň jí poskytl lhůtu pro seznámení se se spisem do 10 dnů od obdržení oznámení.
38. Dne 30. 10. 2013 se žalobkyně dostavila k ústnímu jednání u krajského úřadu za účelem seznámení se s originálním záznamem PČR, vedeným pod názvem „*protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy*“, který je nedílnou součástí spisu, vedeného pod č. j. KRPS-74138-2/PŘ-2013-011606 s názvem „*Zjištěná porušení zákona 111/1994 Sb., o silniční dopravě nařízení rady (EHS) č. 3821/1985 – Postoupení oznámení*“ a se 7 kusy tachografických záznamů (koleček), odebraných řidiči v průběhu kontroly. Krajský úřad v protokole uvedl, že všechny požadované doklady byly dány účastníku řízení k nahlédnutí a od výše zmíněných dokladů byly předány účastníku řízení kopie. Na vyjádření byla účastníku řízení stanovena lhůta do 6. 11. 2013. Zároveň krajský úřad vyhotovil záznam o provedení důkazu listinou „č. j. KRPS-74127-4/PŘ -2013-011606 - Oznámení o porušení zákona – PČR, Dopravní inspektorát Praha venkov – Západ + příloha 7 záznamových listů“.
39. Podáním ze dne 5. 11. 2013 žalobkyně sdělila, že na svých výhradách a návrzích uvedených v podání ze dne 2. 10. 2013 i nadále setrvává. Krajský úřad se podle ní jejím stanoviskem nezabýval, neboť pouze doplnil spisový materiál o protokol, který se neshoduje s protokolem původním. Žalobkyně uvedla, že jako dopravce jediného používaného vozidla plní všechny své zákonné povinnosti ve vztahu k vozidlu i k řidiči. O proškolení řidiče, který je jejím jediným řidičem, je vedena příslušná evidence, řidič, který je poučován i kontrolován, je dle interního pokynu povinen uvádět na záznamu o době řízení i na záznamu o provozu vozidla všechny zákonné náležitosti týkající se mimo jiné evidence doby řízení, bezpečnostních přestávek, prokazování odpočinku atd. Záznam obsahuje

vedle číselného označení i pokyny a dispozice pro řidiče i konkrétní provozní podmínky zaznamenané řidičem během jízdy a na konci pracovní doby je uzavřen. Řidič je povinen daný záznam vést i v případě, že vykonává jiné obslužné práce než řízení vozidla, neboť záznam slouží pro vykázání všech dalších činností řidiče. Žalobkyně zároveň navrhla výslech svědka – řidiče.

40. Krajský úřad vydal dne 19. 11. 2013 shora označené rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 9 000 Kč, a své rozhodnutí podrobně odůvodnil výše uvedeným skutkovým stavem. Rozhodnutím krajského úřadu byla žalobkyni dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
41. Proti rozhodnutí krajského úřadu podala žalobkyně dne 23. 12. 2013 odvolání, v němž podrobně popsala průběh správního řízení před krajským úřadem a argumentovala obdobně jako v podané žalobě. Opětovně mimo jiné zdůraznila, že rozhodnutí krajského úřadu je dle jejího názoru nezákonné a nepřezkoumatelné, krajským úřadem i Policií ČR jí bylo upřeno právo na spravedlivý proces, přičemž krajský úřad se nevypořádal s jejími námitkami a neprovedl důkazy, které navrhovala. Dle žalobkyně namítané vady vedly k nesprávnému vyvození odpovědnosti žalobkyně, přičemž závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování ani platném právu.
42. K odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí krajského úřadu změnil, a to tak, že na 1. straně výroku tohoto rozhodnutí doplnil den a čas provedení kontroly - „*dne 05.03.2013 v 9:30 hod.*“. Ve zbývající části pak prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Žalovaný velmi podrobně popsal skutkový stav a vypořádal se s námitkami žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, vad protokolu i neprovedení důkazů, které žalobkyně navrhovala.

V. Posouzení žaloby soudem

43. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Dle § 1 odst. 1 zákona o silniční dopravě „*[t]ento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie (poznámka soudu – tj. na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/Esú) podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly (dále jen "vozidlo") prováděné pro vlastní a cizí potřeby za účelem podnikání, jakož i práva a povinnosti právnických a fyzických osob s tím spojené a pravomoc a působnost orgánů státní správy na tomto úseku.*“ Podle odst. 4 „*[z]ákon se nevztahuje na provozování silniční dopravy pro soukromé potřeby fyzické osoby - provozovatele vozidla, členů jeho domácnosti a jiných osob, pokud není prováděna za úplatu.*“
45. Dle § 2 odst. 2 zákona o silniční dopravě „*[s]ilniční doprava pro vlastní potřeby je doprava, kterou se zajišťuje podnikatelská činnost, k níž je osoba provozující silniční dopravu oprávněna podle zvláštních právních předpisů (pozn. soudu – tj. dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů) a při níž*

nedochází ke vzniku závazkového vztahu, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí. Dle odst. 3 [s]ilniční doprava pro cizí potřeby je doprava, při níž vzniká mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, závazkový vztah, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí. Podle odst. 4 „[d]opravce je fyzická nebo právnická osoba provozující silniční dopravu. Tuzemský dopravce je dopravce, který provozuje silniční dopravu pro cizí potřeby na základě koncese nebo silniční dopravu pro vlastní potřeby k zajištění své podnikatelské činnosti vykonávané na základě živnostenského nebo jiného oprávnění uděleného podle zvláštního právního předpisu orgánem České republiky. Podnikatel v silniční dopravě je tuzemský dopravce provozující silniční dopravu pro cizí potřeby.“

46. Ze skutečností soudem zjištěných ze správního spisu (viz výpis žalobkyně ze živnostenského rejstříku a originál protokolu), dále též z výsledku svědka, má soud za prokázané, že žalobkyně v období kontroly provozovala vnitrostátní nákladní silniční dopravu pro vlastní potřeby jízdní soupravou o největší povolené hmotnosti přesahující 3,5 tuny k zajištění své podnikatelské činnosti vykonávané na základě živnostenského listu. Dle § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě byla tedy žalobkyně v době provedené kontroly tuzemským dopravcem a vztahovaly se na ni povinnosti specifikované v § 3 zákona o silniční dopravě.
47. Podle § 3 zákona o silniční dopravě odst. 1 [t]uzemský dopravce je povinen a) provozovat silniční dopravu vozidlem, kterému byla přidělena státní poznávací značka České republiky a které je zapsáno v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu, b) v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie zajistit, aby řidiči dodržovali ustanovení týkající se doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku, pokud pro určité kategorie vozidel prováděcí právní předpis anebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu, nestanoví v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie [pozn. soudu – dle odkazu k zákonu se jedná o nařízení (ES) č. 561/2006] doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení [t]uzemský dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě osob, s výjimkou osobních vozidel používaných pro vlastní potřebu, a tuzemský dopravce provozující silniční dopravu vozidlem nebo jízdní soupravou o největší povolené hmotnosti přesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí, je povinen a) zajistit, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo Sbírce mezinárodních smluv, a b) uchovat záznam podle písmene a) a doklad o nákladu po dobu 1 roku od ukončení přepravy. Podle odst. 3 tohoto ustanovení [t]uzemský dopravce je povinen zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu tyto doklady: a) záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, pokud je povinen jej vést podle odstavce 2, a b) doklad o nákladu a vztahu dopravce k němu. Dle odst. 4 téhož paragrafu [z]působ vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, náležitosti tohoto záznamu a období, za které musí být záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ve vozidle, a doklady, které musí být k tomuto záznamu přiloženy, stanoví prováděcí právní předpis.
48. Podle § 1b odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 4. 2013 (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“), „ve vozidle, pro které je předepsáno vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních

přestávkách a době odpočinku, musí mít řidič s sebou kromě záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku a paměťové karty řidiče, pokud mu byla vydána, též potvrzení podle článku 1 Rozhodnutí Komise (ES) ze dne 12. dubna 2007 č. 2007/230/EU o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě, vystavené dopravcem o době, kdy v kontrolovaném období neřídil vozidlo včetně uvedení důvodů, nebo jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil. Zároveň toto ustanovení odkazuje pod odkazem č. 3) na Nařízení EP a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/1998 a o zrušení nařízení (EHS) č. 3820/1985 (dále jen „nařízení Rady (EHS) č. 561/2006“). Žalobkyně byla proto povinna respektovat při provozu vozidla i uvedený přímo použitelný předpis Evropské unie - nařízení Rady (EHS) č. 561/2006.

49. Komise evropských společenství (dále jen Komise“) vydala dne 14. 12. 2009 Rozhodnutí, kterým se mění rozhodnutí 2007/230/ES o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě.
50. Z důvodu, že stěžejním bodem žaloby je dle žalobkyně naplnění podmínek tohoto Rozhodnutí, respektive uvedení údajů dle tohoto formuláře (dále jen „formulář“), soud z Rozhodnutí cituje:
(1) Hlavním zdrojem informací při silničních kontrolách jsou záznamy na tachografu. Absence záznamů by měla být odůvodněná pouze tam, kde z objektivních důvodů záznamy na tachografu, včetně údajů ukládaných ručně, nebylo možné provést. V takových případech je třeba vystavit potvrzení dokládající uvedené důvody (pozn. soudu: uvedené zdůrazněno soudem). *(4) Formulář potvrzení by se měl použít pouze v případě, že záznamy na tachografu nejsou z objektivních technických důvodů způsobilé prokázat, že byla dodržena ustanovení nařízení (ES) č. 561/2006. Dle poznámky uvedené k příloze Rozhodnutí je formulář dle výše uvedeného bodu 51. rozsudku k dispozici v elektronické vytisknutelné podobě na internetové stránce ec.europa.eu.*
51. Z výše uvedeného je zřejmé, že ustanovení § 1b odst. 1 prováděcí vyhlášky, které umožňuje řidiči předložit i jiný doklad, než formulář potvrzení prokazující, že vozidlo v určeném období neřídil, je v rozporu s přímo aplikovatelným předpisem, a to Nařízením Rady. V takové situaci je nezbytné prováděcí vyhlášku vyložit zužujícím výkladem tak, aby se nedostala do rozporu s Nařízením Rady (viz čl. 288 druhý pododstavec Smlouvy o fungování Evropské unie), a zmínku o „jiném dokladu“ ve vyhlášce vztahovat pouze na ty případy, kdy takový doklad připouští unijní právo (jde o aplikaci tzv. nepřímého účinku unijního práva). Širší výklad, který zastává žalobkyně, by vedl k rozporu mezi prováděcí vyhláškou České republiky (podzákonnou normou) a Nařízením Rady, přičemž Nařízení Rady má jakožto předpis unijního práva aplikační přednost před vnitrostátní právní úpravou. Soud, správní orgány i žalobkyně jsou proto povinny k ustanovením vyhlášky nepřihlédnout a aplikovat přímo úpravu v Nařízení Rady, kterým byla žalobkyně vázána (viz např. rozsudek Evropského soudního dvora ze dne C-34/73 *Variola*, odst. 15).
52. Žalobkyně byla povinna toto Rozhodnutí ze dne 14. 12. 2009 akceptovat a řidič musel mít předem žalobkyní strojově vyplněný formulář v době kontroly k dispozici.
53. Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který

v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou dobu.

54. Žalobkyně nezajistila, aby za provozu jejího vozidla byly záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v předepsaném množství a na předepsaném formuláři v době kontroly k dispozici Policii ČR. Pokud řidič v dalších dnech kontrolovaného období vozidlo neřídil, byla tedy žalobkyně povinna předložit Policii ČR ke kontrole též potvrzení, které vystavila o době, kdy řidič vozidlo neřídil, a to včetně uvedení důvodů. Žalobkyně má za splnění uvedených povinností objektivní odpovědnost, a nemůže ji proto z plnění uvedených povinností vyvinut například tvrzení, že vůči řidiči i vozidlu plní své zákonné povinnosti, že řidič měl u sebe jiné doklady, než ty, které měly být předmětem kontroly, a že sama žalobkyně u kontroly přítomna nebyla. Nepředložením uvedených dokladů Policii ČR řidičem vozidla provozovaného žalobkyní tak žalobkyně jednoznačně porušila ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě.
55. Pro úplnost soud uvádí, že dnem 2. 3. 2015 (a to částečně) a dnem 2. 3. 2016 (v plném rozsahu) nabylo účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy [dále jen „Nařízení Rady (ES) 561“] a zároveň tímto nařízením č. 165/2014 byl nahrazen i článek 15 nařízení Rady. Protože trestnost činu se posuzuje podle normy účinné v době, kdy byl čin spáchán, a podle pozdějšího předpisu se posuzuje jen tehdy, jestliže je pro pachatele příznivější, posuzoval soud, zda je nová právní úprava pro žalobkyni příznivější. Dospěl k názoru, že nikoli. I v nové právní úpravě je zachována povinnost kontrolované osoby doložit činnost řidiče za rozhodné období a též je zachována sankce za porušení této povinnosti. Proto soud v posuzované věci aplikoval dosavadní předpisy.
56. Žalobkyně v této správní žalobě namítala chybný postup Policie ČR (například tvrzení, že řidič měl ve vozidle další doklady, než které měly být předmětem kontroly a Policie ČR je odmítla převzít, nebo že prvotně Policie ČR vyhotovila jeden protokol, v němž některé údaje přeškrtnula, tento protokol následně opravila a existují tak dva protokoly). Tyto žalobní námitky obsažené v žalobě nemají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jakož i zákonnosti řízení, které mu předcházelo, a soud se jimi proto blíže nezabýval. Z hlediska soudního řízení je pouze významné, že řidič při kontrole nepředložil výše specifikované záznamy či formuláře, a nikoliv to, že měl k dispozici i jiné doklady. Žádné jiné doklady totiž nebyly způsobilé nahradit dokumentaci předepsanou nařízením Rady. Není též významné tvrzení žalobkyně, že má k dispozici kopie dvou různých protokolů vyhotovených Policií ČR. Součástí správního spisu je originál protokolu (i jeho fotokopie), ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, který je podepsán Policií ČR i kontrolovanou osobou a který osvědčuje všechny pro toto rozhodnutí podstatné skutečnosti. Listina, kterou má žalobkyně v kopii, není sice shodná s originálem posuzovaného protokolu, ovšem jedná se o neověřenou fotokopii, která neprokazuje jakékoliv pochybení správního orgánu nebo Policie ČR. Nicméně pro úplnost soud poukazuje na to, že i z kopie listiny předložené žalobkyní soudu je zjevné, že řidič požadované doklady nepředložil a protokol Policie ČR potvrzující tuto skutečnost bez

námitek podepsal.

57. K námitce žalobkyně o nutnosti na věc aplikovat zákon o státní kontrole, s tím, že správní orgány nesprávně odkazovaly na postup Policie ČR při silniční kontrole nikoli dle tohoto zákona, ale dle § 58 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 494/2012 Sb.,
v návaznosti na § 124 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2013, soud uvádí: uvedená skutečnost není rozhodná. Pro věc není stěžejní, jaká zákonná úprava má být aplikována ohledně sepisu protokolu a dalšího postupu správních orgánů při seznamování žalobkyně s tímto protokolem. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že žalobkyně se v průběhu řízení s protokolem seznámila a mohla vůči skutečnostem v něm uvedeným sdělovat své námitky. Tyto námitky přitom správní orgány vypořádaly.

K dalším námitkám žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného soud uvádí následující:

Porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces a popření „principu rovných zbraní“

58. K porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces nedošlo, žalobní bod není důvodný. Správní řízení bylo řádně zahájeno, žalobkyně měla v průběhu celého správního řízení opakovaně možnost se s kompletní spisovou dokumentací podrobně seznámit, získat fotokopie požadovaných částí spisu, přičemž této zákonné možnosti žalobkyně opakovaně využila. Všechny odvolací námitky žalobkyně byly žalovaným vypořádány.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

59. Skutkový stav byl v řízení zjištěn dostatečně, žalobní bod není důvodný. Správní orgány vycházely z originálu protokolu kontrolního orgánu, do kterého bylo přehledně zaznamenáno porušení předpisů, které zjistil kontrolní orgán přímo při silniční kontrole. V protokole o kontrole je bez pochybností identifikován řidič i vozidlo, je zde uvedeno přesné datum, čas kontroly a kontrolované období. Porušení povinnosti řidiče, respektive žalobkyně, je v protokole srozumitelně popsáno a odůvodněno, v protokolu jsou zaznamenány zajištěné dokumenty a záznamové listy. Protokol, který obsahuje všechny náležitosti potřebné pro zjištění skutkového stavu a následné zahájení správního řízení, je podepsán řidičem i příslušníkem Policie ČR, který kontrolu provedl. Úřední záznam č. j. KRPS-74138-1/PŘ-2013-011606 uvádí a hodnotí kontrolní zjištění uvedená v protokolu a popisuje průběh kontroly.

Nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí

60. Námitka žalobkyně, že žalovaný nerespektoval závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 6 Tdo 351/2010, nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 686/02 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2010, sp. zn. 5 As 60/2009, není

důvodná, žalobní bod proto též není důvodný. Žalobkyní uvedená rozhodnutí na projednávanou věc nedopadají, neboť se jedná o skutkově a právně odlišné případy. Z rozhodnutí správních úřadů je zcela zřejmé, k jakým konkrétním porušením a kým došlo, které právní předpisy byly porušeny a na základě kterých předpisů byla žalobkyni uložena pokuta.

Neumožnění prokázat tvrzení žalobkyně, odmítnutí výsledku navrhovaného svědka, napadené rozhodnutí se nevypořádává s odvolacími námitkami žalobkyně a vadami řízení

61. Žalobní bod není důvodný. Výslech žalobkyní navrhovaného svědka vyhodnotil správní orgán jako nadbytečný, neboť žalobkyně neuvedla před správním orgánem žádné skutečnosti, které by výslech svědka objasnil. S námitkami žalobkyně se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Je nutno podotknout, že soud žalobkyni v tomto směru vyhověl, avšak potvrdilo se, že výpověď svědka nemá pro posouzení věci význam.

Rozdíly v protokolech

62. Tento žalobní bod není důvodný. Žalovaný vycházel správně z originálu protokolu, který byl podepsán bez námitek zaměstnancem žalobkyně, tedy osobou, která byla oprávněna při provedené kontrole za žalobkyni jednat, respektive byla povinna předložit předepsané doklady. Pravost a věrohodnost kopií protokolů s odlišným obsahem než je uvedený originál, žalobkyně v řízení neprokázala. Mimo jiné však namítané rozdíly v protokolech nejsou ani podstatné, všechny protokoly jsou řidičem podepsané bez námitek.

Nemožnost žalobkyně podat proti protokolu námitku

63. Žalobní bod není důvodný. Při kontrole žalobkyni vůči orgánu Policie ČR zastupoval její zaměstnanec – řidič vozidla. Žalobkyně měla též možnost se v průběhu celého správního řízení k protokolu vyjadřovat, činit návrhy dle svého uvážení, které následně správní orgán posuzoval.

Nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a porušení zásady předvídatelnosti.

64. Žalobní bod není důvodný. Vozidlo žalobkyně bylo v době kontroly vybavené záznamovým zařízením, přesto řidič na žádost kontrolora – Policie ČR - nepředložil za kontrované období záznamové listy a formuláře v běžném dni a v přechozích 28 dnech, jak je vyžadováno podle nařízení (ES) č. 561/2006 a Rozhodnutí ze dne 14. 12. 2009, kterým se mění rozhodnutí 2007/230/ES o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě. Tvrzení žalobkyně, že řidič měl k dispozici i jiné doklady, není pro věc podstatné, protože jiné doklady neodpovídají příslušným právním předpisům.

Žalobkyně není a nebyla vůbec držitelem koncesní listiny a prováděla dopravu pouze pro vlastní potřeby.

65. Žalobní bod není důvodný. Dle výpisu ze živnostenského rejstříku měla žalobkyně v době kontroly jako svoji živnost mj. zapsanou nákladní vnitrostátní a mezinárodní dopravu provozovanou vozidly o největší povolené hmotnosti nad 3,5 tuny, byla tuzemským dopravcem. Skutečnost, že by se na žalobkyni neměly vztahovat povinnosti tuzemského dopravce uvedené
v § 3 zákona o silniční dopravě, žalobkyně neprokázala, k uvedenému ani dostatečně rozhodná tvrzení neuvedla.

VI. Závěr a náklady řízení

66. Žalobní body nejsou důvodné. Napadené rozhodnutí je zákonné, bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán žalobkyni umožnil její práva ve správním řízení uplatnit, své rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Protože žádný žalobní bod není důvodný a soud v řízení nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, výrokem I. tohoto rozsudku žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyni, která byla ve věci neúspěšná, náhrada nákladů řízení nepřísluší a ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu